

האיש שלנו בבון

הסיבה האמיתית מדוע היססה כל כך ממשלת ישראל לפני שאישרה את מינויו של אשר (ארתור) בן-נתן לשגריר בבון, היא דמיונו המפתיע לשחקן קורד יורגנס. היופי, ההופעה, החיוך, המיבטא, התלולים האפורים על העורף, האף הישר, העיניים הכחולות, הגוף, הרגליים החטובות, הציפורניים, האוזניים והזכורות המקיפות אותו, ממש הכל-הכל.

ממשלת ישראל חששה כי דמיון מסוכן כזה עלול-ליצור משברים חמורים בין שתי המדינות. והיו לה סיבות רבות לחשוש. במשרד-החוץ זוכרים עד היום תקריות מביכות עד אי-ספור, שנגרמו בשל הדמיון המבהיל.

עד היום מדברים בלחש במסדרונות המשרד, על התקרית הבינלאומית הראשונה שאירעה לארתור היפה לפני כמה שנים בפאריס. הוא היה בתפקיד סודי ידוע, והוזמן למסיבת-קוקטייל חשובה, בה השתתפו ראשי-הממשלה היצרפתי ואישים רמי-מעלה. באותו ערב היה צריך להיתם חוזה חדש על אספקת כמה אלפי תותחים חדשים לישראל.

ארתור עמד במרכז החדר ושוחח בנעימות עם ראשי-הממשלה היצרפתי על בעיות המרחב, כשלתע התנפלה עליו אשה מהודרת, פשטה את זרועותיה הארוכות בהתרגשות, וחיבקה אותו בקריאות שמחה: "קורד, קורד, קורד יקרי! אתה זוכר אותי עוד?"

מנכ"ל משרד-הביטחון הישראלי נסוג אחורה מוזעזע, ואמר בקרירות: "מאדאם, אני חושב שנפלה כאן טעות מצערת."

האשה לא הרפתה מחיבוקה הלוהט: "אתה לא זוכר? מלון ז'ורז' סנק? ! חדר 225? ! פיגימה סגולה? ! קארולין? !"

ארתור היפה נמלט חיוור לחדר השני. המקרה שהאיר רושם רע מאד על הצרפתים. הם הגיעו למסקנה שבן-נתן הינו איש לא-רציני ואי-אפשר לסמוך עליו. עוד באותו יום סיפקו לישראל כמה אלפי תותחים פחות. זה היה המשבר הראשון ביחסי צרפת-ישראל.

ארתור האמין לתומו שהמקרה הוא חדיפעמי, כי לפעמים הוא כזה כחור תמים. ולכן כשהוצע עה לו השליחות הסודית הידועה לברלין, הוא נסע לשם בלב קל. ואז ארע המשבר הראשון ביחסי גרמניה-ישראל.

"ישבתי במועדון-לילה" הוא התוודה לפני לפני כחודשיים, "מאחורי ישב זוג ההתווכח אם אני קורד יורגנס או לא. האשה אמרה שאני קורד, הבעל התנגד והתלקח ביניהם ריב איום." אבל האשה ניצחה, ורצה עם פיסת-נייר לכיוון ארתור, לבקש חתימה. ברגע שנודע לאורחים האחרים שקורד יורגנס נמצא בשטח התחוללה מהומה נוראה, שולחנות נשברו, כיסאות עפו באוויר והאורחים התנפלו על ארתור. "אבל אני לא יורגנס" הוא התחנן על נפשו. "איזו בדי-חה!" צחקו הגרמניות בפראות, קרעו את חליפתו לגזרים ותלשו את תלתליו לזכורת.

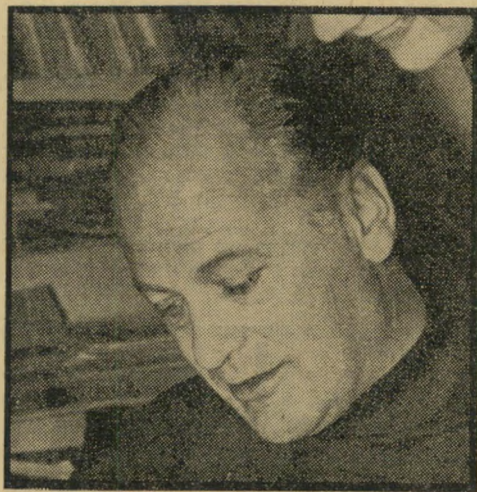
אחד מאנשי משרד-החוץ הגרמני היה נוכח במקום וסיפר על התקרית לממונים עליו. ה-גרמנים התחילו לראות בבן-נתן אישיות מסור-כנת לביטחון הציבור. באותו יום נשלחו ה-מדענים הראשונים לקאהיר.

כך אירע, שלכל מקום לשם נשלח בן-נתן, הוא זרע אחריו משברים. אין פלא שגולדה מאיר הפכה לאויבתו הראשית, כי הוא הרס בחמש דקות חסמים שהיא בנתה בשנים. "אני חוש-שת מאד" התלוננה, כידוע, גולדה בדיון על מינויו, "כי לכל ישיבה מדינית ילווה את ה-

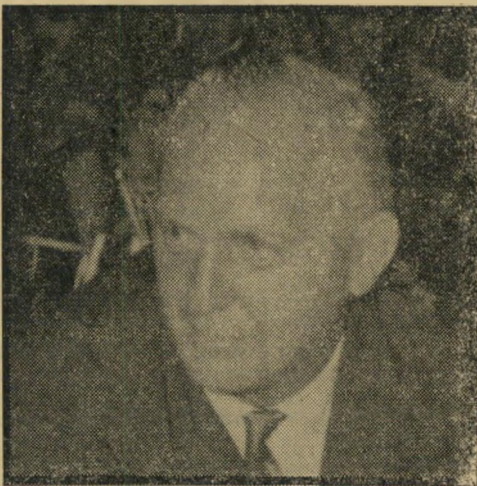
שגריר שלנו גודד בחזרות צווחניות, שתגרומי-נה לפקקים בתנועה. איזה ממשלה תתייחס ל-שגריר כזה ברצינות?"

ארתור עצמו, בניגוד למשרד-החוץ, לא הת-ייחס בהתחלה-בהתחלה לתקריות האלה ברצינות. פעם הוא אפילו השתעשע מהן. כמו התקרית הבאה, למשל: "פעם נסעתי לפאריס" הוא סיפר לי, "וקניתי חולצה. שאלתי את הזכנית אם אפשר לשלם בצ'ק והיא ענתה: כמוכן מסייה יורגנס, בשבילך - אפילו בצ'ק ללא-כיסוי. לשלוח את החולצה לז'ורז' סנק?"

המקרה הזה, למשל, לא הדאיג אותו. אבל ברגע שהציחקקים עברו למישור הבינלאומי ויופיו התחיל לסכן את השלום העולמי, החל הפחד לכרסם את ליבו. הוא קיבל תסביך יור-גנס, כך ספרו חוגים מקורבים. כשמישהו ב-"חז"ל, למשל, היה נועץ בו עיניים, סתם, ככה, נהנה בחשאי מהיופי, היה ארתור בקושי מת-אפק לא לצווח: "אני לא יורגנס! אני לא יור-גנס!" זו היתה גם התקופה בה הוא החל לסבול

קורד יורגנס

אשר בן-נתן

מסיוטי-לילה בהם הוא חלם שהוא יורגנס. אני שים נמנעו להזכיר את השם בנוכחותו. ביום בו הוחלט סופית על מינויו היה ברור לא רק לממשלת ישראל, כי אם גם לשגריר עצמו, כי הוא צועד אל עתיד מלא חרדות. הוא ידע טוב מאד שלא קל יהיה לכהן בתפ-קיד כפול של יורגנס ובן-נתן. אבל רק אדם בעל אופי חזק כשלו יוכל להתגבר על מצבים מבהילים כאלה. כמו, למשל, זה שאירע לו בשנה שעברה, ושהוא לעולם לא ישכח אותו.

הוא היה בנושף מפואר באירופה. מספרים מקורביו. באמצע הנשף קם המנחה והכריז ב-גאווה לתוך המיקרופון: "גבירותי ורבותי! זה עתה נודע לנו כי אורח מוכבד מאד נמצא ב-תוכנו ברגע זה. מחיאות-כפיים, רבותי, למלך-הסרטים, אהוב הקהל - קורד יורגנס!" לקול תשואות הקהל, הקריב המנחה את ה-מיקרופון לאורח המוכבד וביקש: "רק שלוש מיילים, בבקשה מר יורגנס, תגיד לנו רק שלוש מיילים!"

"שמי בן-נתן!" ענה ארתור המיואש את

שלוש המיילים המבוקשות, והסתלק לקול שרי-קול הקהל. זה המצב כרגע. עיני עם ישראל מלוות את ארתור בחרדה ודאגה לקראת משימתו העדינה - גרמניה.

צחוק הגורל

השבוע הושבע עורך-הדין דוקטור ארי-אנ-קוריון כחבר-כנסת מטעם מפא"י, במקומו של שרת המנוח. הוא יהיה חבר-כנסת לא יותר משבוע אחד. כי בשבוע הבא מתפזרת הכנסת לקראת הפגרה ואחר-כך יש בחירות.

"אני נמצא במצב מביך ביותר", הסביר הח"כ החדש ביגון, "מצד אחד חיכתי שנים רבות בכליון-עיניים לרגע מאושר זה, שאשב בכנסת. מצד שני יש לי הרגשה נוראה כי לולא מותו של שרת, לא הייתי מגיע לעולם לרגע זה. זה ממש צחוק הגורל! אני מרגיש שאני מתקדם על גוויות חברי. ההרגשה הזאת רודפת אחרי לאורך שנותי.

"מוזר מאד", היררה הח"כ בקול, "אך עוד בשחר ילדותי רציתי מאד להיות חבר-כנסת. תמיד היתה לי תחושה שפעם אעבוד למען העם. וכשלקראת הכנסת השלישית בחרה בי המפלגה למקום ה-61 ברשימת המועמדים, ידעתי כי החזון ייהפך בקרוב למציאות.

"אחר-כך נפטר לפתע שר-העבודה, דוקטור גיורא יוספטל, ואני התקדמתי למקום ה-60. היתה לי הרגשה איומה שאני מתקדם על גוויות חברי. לקראת הכנסת הרביעית הייתי כבר ב-מקום ה-49 ואז הודח לבון. המקום התפנה ואני התקדמתי למקום ה-48. שוב, הרגשה רעה. לקראת הכנסת החמישית הגעתי למקום ה-47, ואז מת באופן פתאומי סגן שר-החינוך והתרבות עמי אסף, ואני עליתי למקום ה-46. ממש צחוק הגורל!"

"ואז נפטר מאיר ארגוב, יושב-ראש-ועדת-החוץ-והבטחון, ואני עליתי בהרגשה נוראה ל-מקום ה-45. כשאני חושב כיצד הגעתי למקום ה-44, אחרי מותו הפתאומי של דוקטור הרצל ברגר, סגן-יושב-ראש-ועדת-החוץ-והבטחון, אני חושב כי החיים ממש אכזריים.

"אחר-כך מתה ידידתי זניה טברסקי, ואני הגעתי בעצב למקום ה-43. אחר-כך מת ידידי שרת, וכך נהייתי חבר-כנסת.

"האין זה צחוק הגורל?" נאנח הח"כ ביסורים, "האם לא היה הרבה יותר נעים לכולנו, לו שרת היה חי, ואני הייתי נכנס לכנסת בדרך הרגילה של בחירות?"

אשתו החביבה הגישה וורמוט עם פיסת-לימון וקרת, וכולנו שתינו להצלחת תפקידו החדש. אך שוב לבשו עינינו עצב נורא:

אבל מצד שני, אני רוצה להדגיש שאני לא שייכור-ניצחון. אני רוצה שהציבור יידע שהייתי מעדיף לו שרת נשאר בחיים. האין זה צחוק הגורל שרק לפני 10 שנים שלח לי שרת, ראשי-הממשלה דאז, את מכתב-העידוד הזה? הח"כ שלף מהמגירה מכתב בכתב-ידו של שרת, וקרא לי:

"ציפורה סיפרה לי על שיחתך עימה. אני מחבבך מאד. היכרתך ומוקירך כאיש-ציבור חיובי מובהק. כן הנני סבור שאתה צודק ב-ראותך עצמך ראוי להימנות עם נציגי-המפלגה בכנסת. אני מוכן בהחלט להמליץ על כלילת שמך ברשימת המועמדים במקום בטוח ככל האפשר, ועשה אעשה זאת בבוא המועד!" "והמועד בא. האין זה צחוק הגורל, תמה הח"כ בכאב מתחדש, "שדווקא אני אשב במקור-מו של שרת?!"

אך מצד שני, "המשיך הח"כ כשלהט ה-מסירות למולדת מחליף את מבע העצב בעיניו, "מצד שני, אני לא יכול לסרב לשבת במקומו. אני מרגיש שזו חובתי למדינה!"

"אני מבטיח שלא אחמיץ שום ישיבה בשבוע זה! אני מבטיח לא לשבת במזנון-הכנסת ולש-תות כל היום תה! אני מבטיח להצביע כש-יבקשו ממני להצביע! אני מבטיח לדבר אם יבקשו ממני לדבר! אני מבטיח לא לדבר אם יבקשו ממני לא לדבר! ואם יבחרו בי בבחי-רות הבאות, אני בהחלט מבטיח לא לאכזב!" בקיצור, מטרתו הנוכחית היא לצבור במשך שבוע אחד את כמות שעות-הישיבה בכנסת שח"כ ממוצע צובר במשך שנה תמימה. זה לא יהיה קשה.